

PDF hosted at the Radboud Repository of the Radboud University Nijmegen

The following full text is a publisher's version.

For additional information about this publication click this link.

<http://hdl.handle.net/2066/37586>

Please be advised that this information was generated on 2021-06-21 and may be subject to change.

Ontwerp-Kaderbesluit derde pijler holt bescherming persoonsgegevens uit

3

Trefwoorden:

derde pijler, Kaderbesluit, politieke en justitiële gegevensverwerking

De algemene beginselen voor het verwerken van persoonsgegevens ten behoeve van de samenwerking tussen de EU-lidstaten bij het voorkomen, opsporen en vervolgen van strafbare feiten en het ten uitvoer leggen van straffen zijn vastgelegd in een EU-Kaderbesluit. Het ontwerp-Kaderbesluit is op dit moment ter instemming voorgelegd aan de nationale parlementen van de lidstaten. In dit artikel wordt aangetoond dat vanuit het oogpunt van de bescherming van de persoonlijke levenssfeer bij dit besluit kritische kanttekeningen te plaatsen zijn, zowel vanuit inhoudelijk oogpunt gezien als vanuit een meer praktische en institutionele zienswijze. Ook het gebrek aan democratische controle op een besluitvormingsproces als het onderhavige wordt nog eens belicht.

1 Inleiding

Deze bijdrage is gebaseerd op een brief van de Permanente Commissie van deskundigen in internationaal vreemdelingen-, vluchtelingen- en strafrecht die in november 2006 aan het Nederlandse parlement is gestuurd. Inmiddels heeft de Eerste Kamer de Minister van Justitie verzocht op deze brief te reageren.

In oktober 2005 publiceerde de Europese Commissie een voorstel voor een Kaderbesluit van de Raad inzake de bescherming van persoonsgegevens die worden verwerkt in het kader van de politieke en justitiële samenwerking in strafzaken.² Het voorstel van de Commissie bevat algemene beginselen voor de verwerking van persoonsgegevens ten behoeve van de voorkoming, opsporing en vervolging van strafbare feiten en de tenuitvoerlegging van straffen. Deze zijn voor een belangrijk deel gebaseerd op Richtlijn nr. 95/46/EG (eerste pijler). Onder het voorzitterschap van Finland is op 22 november 2006 een nieuw Raadsbesluit gepubliceerd.³ Dit voorstel wordt nu ter instemming aan de nationale parlementen van de lidstaten voorgelegd. Het beoogt in het kader van de doorgifte van persoonsgegevens een hoog en gehar-

moniseerd niveau van bescherming tot stand te brengen. In beginsel mogen lidstaten in hun nationale recht een hoger beschermingsniveau bieden dan het Kaderbesluit vooropstelt. Echter een hoger beschermingsniveau mag op geen enkele wijze een belemmering vormen voor de rechtmatige doorgifte van persoonsgegevens aan autoriteiten van andere lidstaten.

Over het nut van een regeling inzake gegevensbescherming voor de derde pijler of de samenwerking tussen politie en justitie in de EU bestaat geen twijfel. De bestaande Richtlijn nr. 95/46/EG inzake de bescherming van persoonsgegevens is alleen van toepassing op de verwerking van persoonsgegevens die valt onder de reikwijdte van het communautaire recht. Art. 2 lid 3 Richtlijn nr. 95/46/EG bepaalt expliciet dat deze niet van toepassing is op verwerkingen die betrekking hebben op de openbare veiligheid, defensie, de veiligheid van de staat en de activiteiten op strafrechtelijk gebied. De gevolgen van deze beperking bleek nog recent met het arrest van 30 mei 2006 van het Hof van Justitie EG over het EU-besluit inzake de doorgifte van passagiersgegevens aan autoriteiten in de Verenigde Staten.⁴ Het Hof vernietigde dit besluit omdat deze op een onjuiste, want communautaire rechtsbasis was aangenomen. De uitspraak illustreert de bestaande lacune in rechtsbescherming doordat het Hof expliciet moest vaststellen dat Richtlijn nr. 95/46/EG niet van toepassing is op gegevensverwerking in het kader van strafrecht of ten behoeve van de nationale veiligheid.

Op 2 november 2006 hebben de Europese toezichthouders voor de gegevensbescherming nog eens de noodzaak bevestigd om juist in de derde pijler een hoog en geharmoniseerd niveau van gegevensbescherming tot stand te brengen.⁵ Naar onze mening bevat het huidige voorstel echter in een verminderd beschermingsniveau voor persoonsgegevens. Het feit dat dit voorstel binnen de Raad door de Multidisciplinaire groep inzake de georganiseerde criminaliteit is voorbereid, geeft al aan dat gegevensbescherming niet het centrale doel van het voorliggende kaderbesluit is. In plaats van de rechtspositie van de burgers verder te versterken, lijkt het voorgestelde kaderbesluit vooral een legitimering voor de gegevensuitwisseling tussen de autoriteiten van de EU-lidstaten én voor de gegevensverstrekking aan derde staten. Dit streven naar meer gegevensuitwisseling vloeit ook voort uit

1 Evelien Brouwer is verbonden aan het Centrum voor Migratierecht, Radboud Universiteit Nijmegen. Paul De Hert is verbonden aan de Vrije Universiteit van Brussel en de Universiteit van Tilburg (TILT). This publication is partly the result of a project on law, technology, and shifting balances of power, funded by the Dutch Organisation for Scientific Research (NOW). Beiden zijn lid van de hierboven genoemde Permanente Commissie. Ronny Saelens is jurist.

2 COM 2005 (475).

3 13246/5/06 REV 4 CRIMORG 143 DROIPEN 61.

4 Gevoegde zaken C-317/04 en C-318/04.

5 Verklaring aangenomen tijdens de bijeenkomst in Londen: <http://edps.europa.eu/legislation/06-11-02_London_declaration_EN.pdf>.

het Haagse programma inzake de versterking van vrijheid, veiligheid en recht in de Europese Unie.⁶ In dit programma werd het beginsel van beschikbaarheid van informatie ('principle of availability') vastgelegd op grond waarvan de Europese opsporingsautoriteiten meer en stelselmatiger informatie met elkaar moeten gaan uitwisselen. In een opinie van november 2006, uitte de Europese toezichthouder voor de gegevensbescherming (EDPS) in Brussel zijn bezorgdheid over de uitholling van het oorspronkelijke voorstel van de Commissie.⁷ In zijn brief waarschuwde de EDPS de Raad voor een te snelle aanvaarding van het voorliggende ontwerp waarbij het niveau van rechtsbescherming lager zou komen te liggen dan het niveau voorzien in Richtlijn nr. 95/46/EG.

2 Inhoud van het kaderbesluit

Het ontwerp-Kaderbesluit bepaalt de voorwaarden met betrekking tot de verwerking en doorgifte van persoonsgegevens in het kader van de politieke en justitiële samenwerking in strafzaken. Volgens art. 1 wenst het ontwerp te voorzien in een hoog beschermingsniveau ten aanzien van de fundamentele rechten en vrijheden van de burgers. Het Kaderbesluit is van toepassing op een geheel of gedeeltelijk geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens (art. 1 lid 2). Indien de persoonsgegevens niet op geautomatiseerde wijze worden verwerkt, dient sprake te zijn van data die deel uitmaken van een gestructureerd systeem ('filing system') of die bedoeld zijn om daarvan deel uit te maken. In art. 1 lid 4 is het fundamentele uitgangspunt van het Kaderbesluit neergelegd. Daarin wordt vastgesteld dat de lidstaten een hoger beschermingsniveau mogen bieden dan is voorzien in het Kaderbesluit. Echter een dergelijk hoger beschermingsniveau mag geen reden zijn om beperkingen op te leggen of de vrijgave te verbieden van de persoonsgegevens aan de bevoegde autoriteiten van de andere lidstaten.

In het tweede hoofdstuk zijn in art. 4-7 algemene basisprincipes ten aanzien van de verwerking van persoonsgegevens opgenomen. Op grond van het rechtmatigheidscriterium moeten de persoonsgegevens op een eerlijke en rechtmatige wijze worden verwerkt. Voorts bepaalt art. 4b van het ontwerp-Kaderbesluit dat de gegevens alleen mogen worden verzameld voor welbepaalde, uitdrukkelijk en gerechtvaardigde doeleinden en niet verder worden verwerkt op een wijze die onverenigbaar is met de doeleinden. De gegevens moeten op grond van art. 4c toereikend, terzake dienend en niet bovenmatig zijn, uitgaande van de doeleinden waarvoor ze zijn verzameld of verder worden verwerkt.

Op grond van art. 5 van dit Kaderbesluit is de gegevensverwerking enkel legitiem wanneer dit noodzakelijk is in het kader van het voorkomen, onderzoeken, waarnemen of vervolgen van misdrijven of voor de uitvoering van strafrechtelijke veroordelingen. Echter, art. 5 lid 3 van het ontwerp-Kaderbesluit van november 2006 voorziet in een niet-limitatief opgesomde lijst van uitzonderingen op het oorspron-

kelijke doel van de gegevensverwerking. Op grond van deze bepaling is de verdere verwerking van deze persoonsgegevens toegestaan voor onder meer het voorkomen, onderzoeken, waarnemen of vervolgen van misdrijven of uitvoeren van veroordelingen van andere feiten dan degene waarvoor ze oorspronkelijk zijn verwerkt. Daarnaast geldt deze uitzondering ook voor de bescherming van de rechten en vrijheden van een persoon of voor het voorkomen van bedreigingen tegen de openbare veiligheid. De gegevens kunnen ook verder worden verwerkt voor historische, statistische of wetenschappelijke doeleinden, vooropgesteld dat de lidstaten passende maatregelen nemen zoals het anonimiseren van de gegevens. In het voorstel van de Raad van 22 november 2006 is ten slotte ook bepaald dat de gegevens mogen worden verwerkt voor ieder ander doel wanneer de betrokkene hiervoor zijn toestemming heeft gegeven.

In de Richtlijn nr. 95/46/EG is de verwerking van gevoelige of bijzondere categorieën gegevens in beginsel verboden. Het betreft hier gegevens over ras, etnische afkomst, politieke, religieuze of filosofische overtuiging, lidmaatschap van een vakbond, gezondheid en seksualiteit. In tegenstelling tot de EG-Richtlijn en ook het oorspronkelijke voorstel van de Commissie voor dit Kaderbesluit, is in het ontwerp van de Raad ervoor gekozen om de verwerking van deze gegevens juist in beginsel toe te staan. Art. 6 van het ontwerp-Kaderbesluit bepaalt dat de lidstaten de verwerking van deze gegevens mogen toelaten voor zover dit binnen de eerder genoemde randvoorwaarden van art. 5 plaatsvindt en dit 'strikt noodzakelijk' is. De lidstaten moeten in gepaste aanvullende waarborgen voorzien ('Member State shall provide for suitable additional safeguards'). Ook is in het ontwerp-Kaderbesluit van 22 november 2006 een bepaling toegevoegd op grond waarvan het verboden is om op basis van deze gevoelige gegevens een bepaalde groep van personen te selecteren.

Het ontwerp-Kaderbesluit bevat geen expliciete bewaartermijnen. Art. 7 bepaalt enkel dat de gegevens mogen worden bewaard 'zolang dit noodzakelijk is voor de doeleinden waarvoor de gegevens zijn verzameld of verder zijn verwerkt'. Dit laatste houdt dus ook de doeleinden in waarvoor de gegevens 'verder zijn verwerkt' op grond van het hierboven genoemde art. 5 lid 3 van het Kaderbesluit. Verder bepaalt art. 7 lid 2 dat de lidstaten moeten voorzien in passende tijdslimieten voor de opslag van de gegevens 'of de periodieke herziening van de noodzaak van de opslag van de gegevens'. De lidstaten moeten daarbij procedurele maatregelen nemen opdat aan deze voorwaarden wordt voldaan. Ten slotte is bepaald dat de gegevens moeten worden verwijderd of gearhiveerd wanneer de bewaring niet langer noodzakelijk is voor het doel waarvoor ze zijn verzameld of verder verwerkt.

De kern van het ontwerp-Kaderbesluit is gelegen in hoofdstuk III. Art. 11 voorziet in de doorgifte van persoonsgegevens

6 *PbEG* 2005, C 53/1-14.

7 Second opinion of the European Data Protection Supervisor, 29 November 2006, <www.edps.europa.eu>.

tussen de lidstaten onderling. Het betreft nagenoeg een herhaling van de uitzonderingen op het doelbindingscriterium zoals hiervoor in art. 5 lid 3 opgesomd. Er doen zich echter twee verschillen voor. Zo zijn de toegelaten uitzonderingen limitatief opgesomd. Daarnaast geldt een bijkomende voorwaarde ingeval de verwerking plaatsvindt ten behoeve van het voorkomen van bedreigingen tegen de publieke veiligheid. Zo moet de bedreiging ernstig en onmiddellijk zijn.

De doorgifte van persoonsgegevens naar derde landen of internationale lichamen is geregeld in art. 15 van het ontwerp-Kaderbesluit. De doorgifte van persoonsgegevens moet tenminste aan de volgende vereisten voldoen. Allereerst moet de doorgifte voorzien zijn bij wet. Tegelijkertijd moet de doorgifte noodzakelijk zijn ter vervulling van een legitiem doel, zoals de publieke veiligheid of de veiligheid van een individu. Daarnaast is toestemming vereist van de autoriteit die de gegevens heeft verstrekt, wanneer de ontvanger voornemens is de persoonsgegevens verder door te geven. En vervolgens dient de ontvangende derde staat of internationaal lichaam te voorzien in een toereikend of adequaat beschermingsniveau ten aanzien van de verkregen persoonsgegevens. Anders dan in de Richtlijn nr. 95/46/EG is het niet de Europese Commissie die vaststelt of sprake is van een adequaat beschermingsniveau, maar de verstrekkende lidstaat zelf. Bovendien geldt dit vereiste van een toereikend niveau van gegevensbescherming niet wanneer de gegevensverstrekking 'absoluut noodzakelijk' is voor de bescherming van de in art. 15 lid 4 genoemde belangen. Hiertoe behoort onder andere de bescherming van de essentiële belangen van een lidstaat, het voorkomen van een op handen zijnde ernstig gevaar voor de publieke veiligheid of van een welbepaald persoon, of wanneer de doorgifte noodzakelijk is of wettelijk vereist voor redenen van publiek belang of voor de vaststelling, uitoefening of verdediging van juridische claims.

Het vierde hoofdstuk behelst de rechten van de betrokkene. Op grond van art. 19 is de verantwoordelijke voor de verwerking van de persoonsgegevens verplicht de betrokkene op diens verzoek te informeren over de gegevensverwerking. Er is echter geen informatieplicht – of deze kan worden beperkt – wanneer dit noodzakelijk in het kader van de veiligheid, rechten en vrijheden van anderen of strafrechtelijke aangelegenheden. Het recht van toegang tot verbetering, verwijdering of blokkering van de persoonsgegevens is vervat in art. 21 van het ontwerp. Ook op deze rechten laat het Kaderbesluit beperkingen toe. Weigering van deze rechten is mogelijk wanneer dit het doel van de gegevensverwerking in gevaar kan brengen. Bovendien hoeft de weigering niet gemotiveerd te worden wanneer deze communicatie schade kan berokkenen aan het doel van de weigering. Wel kan in dit laatste geval de betrokkene de negatieve beslissing van de verantwoordelijke bij de toezichthoudende autoriteit aanvechten. Dit recht heeft hij evenwel niet indien het nationale recht voorziet in een procedure die toegang geeft tot de rechter of indien het recht op informatie is geweigerd of beperkt door de toezichthoudende autoriteit zelf. Het vijfde hoofdstuk

bevat enige bepalingen (art. 23-26) inzake de vertrouwelijkheid en de te nemen veiligheidsvoorzieningen bij de verwerking van persoonsgegevens.

De toegang tot de rechter is geregeld in hoofdstuk 6. Op grond van art. 27 moeten de lidstaten in mogelijkheid voorzien van toegang tot de rechter voor een individu wanneer zijn rechten op basis van het onderhavige Kaderbesluit worden geschonden. Indien nodig kan de rechter de verantwoordelijke aansprakelijk stellen voor de niet-naleving van de nationale regelgeving welke zijn uitgevaardigd op grond van het Kaderbesluit. Het ontwerp gaat ervan uit dat de lidstaten adequate maatregelen nemen ter voorkoming van overtreding van de geïmplementeerde bepalingen in de nationale wetgeving (art. 29).

Ten slotte wordt in de hoofdstukken 7 en 8 een kader vastgesteld voor installatie en bevoegdheden van een onafhankelijke toezichthoudende autoriteit (art. 30-32). Daarin wordt ook de verhouding vastgelegd tussen het Kaderbesluit en de andere gerelateerde verdragen van de EU (art. 33-36).

3 Inhoudelijke bezwaren

Het huidige voorstel bevat weinig effectieve waarborgen voor de bescherming van de fundamentele rechten van de betrokkenen. In de eerste plaats wordt het niveau van gegevensbescherming zoals neergelegd in Richtlijn nr. 95/46/EG ondermijnd door de talrijke uitzonderingen in dit Kaderbesluit. Het doelbindingsbeginsel is in dit Kaderbesluit ruim geformuleerd. Op grond van het Kaderbesluit mogen de persoonsgegevens worden verwerkt of verder doorgegeven voor de opsporing van andere strafbare feiten dan het strafbare feit waarvoor de gegevens werden verwerkt. Bovendien laat het huidige voorstel toe dat de gegevens verder worden verwerkt of doorgegeven voor doeleinden die niets te maken hebben met het oorspronkelijke doel. Ook bevat het ontwerp-Kaderbesluit weinig expliciete beperkingen of waarborgen ten aanzien van de verwerking van gevoelige gegevens. Hoewel de toevoeging van het expliciete verbod van etnische profilering op basis van deze gegevens is toe te juichen, bevat het ontwerp nog onvoldoende waarborgen tegen de mogelijkheid dat discriminatiegevoelige gegevens voor onrechtmatige doeleinden worden gebruikt of bij onbevoegde autoriteiten terecht komen.

Zoals we hierboven zagen, omschrijft art. 21 van het ontwerp-Kaderbesluit het recht van een individu op informatie over de gegevensverwerking en het recht op correctie, verwijdering of blokkering van zijn of haar persoonsgegevens. Deze bepaling bevat echter een zodanig ruime formulering van uitzonderingen, dat de effectieve rechten van de betrokkene tot het absolute minimum worden herleid. Het zal bijvoorbeeld voor de betrokkene in bepaalde gevallen onmogelijk zijn de verwerking van onjuiste persoonsgegevens aan te kaarten. Dit laatste is niet alleen in strijd met de fundamentele rechten van deze individuen, maar ook ongewenst in het kader van een accurate en betrouwbare uitoefening van taken van de overheidsorganisaties. Met betrekking tot de toepassing van

het recht op beroep is het voorgestelde art. 21 lid 3 en 4 in het ontwerp-Kaderbesluit onduidelijk. Op grond van deze bepalingen kunnen individuen geen beroep instellen bij de toezichthoudende instantie inzake een weigering of beperking van de in deze bepaling genoemde rechten wanneer dit recht is geweigerd door de toezichthoudende instantie zelf of wanneer er toegang tot de rechter open staat. De bepaling maakt echter niet duidelijk of tegen de weigering van de toezichthoudende instantie zelf ook toegang tot de rechter mogelijk is. In lang niet alle landen zijn de toezichthoudende instanties in staat om hun taken effectief uit te voeren. Daarom is het van belang om in dit voorstel duidelijk te bepalen dat individuen het recht op toegang tot de rechter hebben tegen iedere weigering van de rechten genoemd in art. 21. Dit is ook in overeenstemming met het in het EVRM en het EU Handvest beschermde recht op effectieve rechtsbescherming en met de algemene bepaling in art. 27 van het ontwerp-Kaderbesluit zelf.

Ten tweede kunnen kanttekeningen worden geplaatst bij het in het Kaderbesluit vervatte beginsel dat een hogere nationale bescherming geen belemmering mag vormen voor de doorgifte aan andere lidstaten. Op dit moment liggen op het gebied van het strafrecht de rechtsnormen en rechtsopvattingen tussen de lidstaten nog ver uiteen. Bovendien gaat het hier om maatregelen die diep ingrijpen in de belangen en rechten van individuen. Daarom dienen ons inziens autoriteiten te allen tijde de mogelijkheid te hebben een soevereine controle uit te voeren. Zo moeten de lidstaten de doorgifte van gegevens kunnen weigeren indien deze niet in overeenstemming is met de nationale en internationale regels of wanneer dit in het concrete geval op basis van een belangenafweging noodzakelijk is.

Ten derde stelt het Kaderbesluit te weinig beperkingen aan de doorgifte van persoonsgegevens aan derde landen. In het bijzonder is dat het geval ten aanzien van de verstrekking van gevoelige of bijzondere persoonsgegevens (art. 6 en 15). Maar ook is het zorgwekkend dat lidstaten zelf mogen beoordelen of een derde staat of organisatie een adequaat beschermingsniveau biedt. Zoals de Europese toezichthouder voor de gegevensbescherming in zijn hierboven genoemde advies al heeft opgemerkt, kan dit tot forum shopping leiden bij derde staten of organisaties die toegang tot gegevens van EU-autoriteiten wensen. Dat wil zeggen dat deze zich zullen wenden tot die lidstaten die de laagste drempels voor gegevensverstrekking opwerpen.

Ten slotte zagen we dat op grond van het huidige voorstel in sommige gevallen het beginsel van een adequaat beschermingsniveau zelfs geheel mag worden losgelaten.

4 Praktische en institutionele bezwaren

Het ontwerp-Kaderbesluit staat in nauw verband met andere onderwerpen waarover de Raad nog een besluit moet nemen. Zo kan verwezen worden naar de voorstellen inzake de ontwikkeling van een nieuw Schengen Informatie Systeem of SIS II. Het ontwerpbesluit inzake SIS II biedt een eigen regeling inzake gegevensbescherming. Niettemin wordt voorgesteld dat het onderhavige Kaderbesluit ook van toepassing is op de gegevensverwerking in het kader van het Besluit SIS II (considerans 22). Hierdoor zullen verschillende normen en criteria gaan gelden voor de verwerking van de betreffende gegevens. Dat zal niet alleen voor de overheidsorganisaties, maar ook voor de burgers en toezichthoudende autoriteiten een nauwelijks werkbare en ongewenste situatie met zich meebrengen. Nu de inwerkingtreding van SIS II om technische redenen tot ten minste eind 2008 is uitgesteld is de (politieke) aanleiding voor de spoedige aanneming van het onderhavige Kaderbesluit weggevalen. Daarnaast kan nog gewezen worden op de ontwikkelingen rond het Verdrag van Prüm (ook wel Schengen-III genoemd). Dit verdrag is ondertekend door Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, België, Nederland, Spanje en Oostenrijk. Italië, Portugal, Slovenië en Finland hebben inmiddels officieel aangegeven partij te willen worden bij het Verdrag van Prüm. Ook Hongarije heeft belangstelling getoond. Op basis van dit verdrag zullen de autoriteiten van een nu nog beperkt aantal EU-landen met elkaar politieke gegevens, waaronder DNA-gegevens, mogen uitwisselen.⁸

Het is onduidelijk wat de verhouding is tussen de regels van het Kaderbesluit en het Verdrag van Prüm voor de EU-lidstaten die aan beide regelingen over hetzelfde onderwerp zullen zijn gebonden. Overigens bestaat de mogelijkheid dat het Verdrag van Prüm onder het algemene EU-recht zal gaan vallen. Dit maakt het nog noodzakelijker om eerst duidelijke basisnormen vast te leggen en de verhouding tussen de geldende instrumenten goed te regelen.

5 Minimale democratische controle

Het aanwijzen van de derde pijler of Titel VI van het EG-Verdrag als basis voor de besluitvorming rond de verstrekking van persoonsgegevens in het kader van de bestrijding van het terrorisme heeft belangrijke institutionele gevolgen. In tegenstelling tot de eerste of communautaire pijler is er in de derde pijler geen wetgevende rol voor het Europese Parlement. Het wordt alleen geraadpleegd en krijgt enkel de kans een niet-bindend advies uit te brengen (art. 39 EG-Verdrag). Er is voor het Parlement bovendien geen mogelijkheid de wettigheid van het Kaderbesluit voor het Hof van Justitie EG aan te vechten.

Ook de bevoegdheid van het Hof van Justitie EG om zich in het kader van een prejudiciële procedure over de inhoud van het Kaderbesluit uit te spreken, is beperkt onder de derde pijler. In de eerste plaats kunnen nationale rechters slechts een prejudiciële vraag aan het Hof voorleggen wanneer hun

⁸ Een wetsvoorstel tot goedkeuring van het Verdrag van Prüm is

onlangs bij het Nederlandse parlement ingediend, *Handelingen II*, 30 881, nr. 2.

ationale regering hiertoe een verklaring heeft afgelegd op grond van art. 35 EG-Verdrag.⁹ Bovendien is het Hof van Justitie EG op grond van art. 35 lid 5 van het EG-Verdrag niet bevoegd de geldigheid of evenredigheid na te gaan van operaties van de politie of andere nationale instanties belast met wetshandhaving of handhaving van de openbare orde of binnenlandse veiligheid.

Samenvattend blijkt de voorliggende tekst nog onvoldoende uitgekristalliseerd en bestaan er zowel tussen de lidstaten onderling als bij de betrokken organisaties nog veel meningsverschillen over het gewenste niveau van gegevensbescherming. Het voorgestelde Kaderbesluit illustreert de spanning tussen het individuele recht op gegevensbescherming enerzijds en het politieke beginsel van beschikbaarheid van gegevens anderzijds. In het onderhavige voorstel laat de Raad duidelijk het laatste beginsel zwaarder wegen.

9 In 2006 zouden van de huidige lidstaten, 14 staten een dergelijke verklaring hebben afgelegd. Zie H.Hermans, De derde pijler in de praktijk: leven met gebreken. Over de uitwisseling van informatie

tussen de lidstaten. Preadvies voor de NVER-vergadering van 24 november 2006, gepubliceerd in *SEW Tijdschrift voor Europees en economisch recht*, nr. 10, oktober 2006, p. 375 ev.